

Papers

Publicació de la Lliga dels drets dels pobles

S'APROVA EL CODI ÈTIC PER A LES ONGD

El Codi compromet a les ONGD a la transparència, l'austeritat, la professionalitat i la independència.

tir el teixit social de les comunitats del Sud i a generar propostes locals”.

Pel que fa als criteris d'organització, el Codi estableix com a principis generals la transparència, l'austeritat, l'optimització de recursos, la professionalitat i l'har-

La Lliga dels Drets dels Pobles ha aprovat, en Assemblea Extraordinària de socis, subscriure el “Codi Ètic i de Conducta per a les ONGD (Organitzacions No Governamentals per al Desenvolupament)”, elaborat i aprovat per la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament, de la qual en forma part la Lliga.

El Codi neix amb la voluntat de regular el món de les ONG i posar molt alt el llistó de l'eficàcia i la coherència. En aquest sentit, el Codi estableix com a característiques essencials de les ONGD la independència institucional i econòmica, el caràcter apartidista, el funcionament democràtic, la transparència i la voluntat d'actuar com a agent de canvi social: “L'objectiu bàsic de treball de les ONGD no és la cooperació en ella mateixa, un simple instrument, sinó contribuir a la satisfacció equitativa de les necessitats bàsiques de tots els éssers humans al Nord i al Sud, a la dignificació de la vida de les persones mitjançant processos decidits de forma participativa i sense imposicions. Això resulta impossible sense canviar els actuals models de propietat privada, producció, distribució i consum”.

Per tal de fer realitat aquests canvis, el Codi estableix com a unes de les funcions principals de les ONGD: influir en les institucions polítiques i administratives, establir vies de vinculació entre la societat i la tasca de les ONGD (a través de trobar formes de participació i compromís individual que

El Codi Ètic regularà el treball de les ONG.

vagin més enllà de la relació donant-receptor i mobilitzant la ciutadania per denunciar, exercir pressió i buscar alternatives a les injustícies).

RELACIÓ AMB EL SUD

El Codi Ètic també regula la relació amb les contraparts del Sud: “Es fugirà del paternalisme, de la imposició de criteris, així com de l'acceptació acrítica de tot el que proposin o diguin les contraparts del Sud.(...) Pel que fa a projectes concrets de desenvolupament, hauran de respondre a iniciatives de les contraparts, contribuir a enfor-

monització del treball voluntari de de la professionalització.

En quant a comunicació, publicitat i ús imatges, el Codi crida a evitar el miserabilisme i patetisme, fugir de les imatges catastrofistes o idíl·liques o les que reforcen algun tipus de discriminació, i primar les informacions positives, presentant el potencial humà existent al Sud.

El Codi Ètic entra en vigor el 15 de desembre. Hi haurà una Comissió de Seguiment del Codi que s'encarregarà d'impulsar la difusió i garantir-ne el compliment, i podrà proposar sancions o actuacions específiques (inclosa l'expulsió de la Federació).

Núria Farell

HONDURES:

PROTESTA CONTRA COLOM

El Passat 12 d'octubre, mentre tot Hondures commemorava l'anomenat "Dia de la Hispanitat", més d'un centenar d'indígenes leucas i chortís en un acte de protesta van enderrocar l'estàtua de Colom situada al centre de Tegucigalpa. Per a ells no era un dia per a celebrar, sinó per a lamentar.

La premsa internacional, com és costum, no va donar cap importància al fet.

Cándido Martínez, dirigent leuca, va dir que "durant aquests 505 anys seguim essent explotats i no oblidem que més de 70 milions d'avantpassats nostres van ser assassinats durant la conquesta espanyola".

Quan els jutjats van donar ordre de captura contra els organitzadors de l'acte de protesta, Salvador Zúñiga, representant del Consell Cívic Leuca que aglutina a uns 150.000

nadius, va dir que "amb orgull anirem a la presó".

En un comunicat oficial, la Confederació de Pobles Autòctons d'Hondures (CONPAH) va brindar el seu suport solidari als acusats. Així mateix el Consell Indígena Centramerica (CICA) es va pronunciar a favor de l'acció.

Des de fa algun temps els indígenes hondurenys venen realitzant les seves accions en un intent per cridar l'atenció de les autoritats de govern sobre la seva realitat. A mitjans d'aquest any, després que un grup d'indígenes ocuparen l'Ambaixada de Costa Rica i es declarés una vaga de fam, es va nomenar una comissió governamental i una delegació indígena per a tractar els problemes que plantejaven els nadius. Encara que van aconseguir algunes concessions del govern, en el camp de la salut i

l'educació per a algunes comunitats, és cert que les seves principals reivindicacions segueixen en peu, principalment les que fan referència al reconeixement com a poble i als drets sobre la terra que habiten..

"La nostra lluita serà permanent fins que es reconeguin els nostres drets com a pobles ancestrals. Tenim dret a viure com a éssers humans i reclamem la terra que ens van prendre fa 505 anys" va declarar el dirigent Salvador Zúñiga.

Les organitzacions indígenes hondurenys busquen a més a més l'ajuda i el reconeixement d'Organitzacions No Governamentals internacionals com a forma de pressió enfront del govern i com a forma també de defensa davant possibles noves agressions a la seva identitat de pobles autòctons .

(Oswaldo Martínez /N.A.)

COLÒMBIA:

INDÍGENES CONTRA L'EXTRACCIÓ PETROLIERA

Les comunitats indígenes u'was tenen l'esperança que la pressió internacional obligui al govern colombià a suspendre les autoritzacions donades a l'empresa petrolífera nord-americana Occidental Petroleum (Oxy) per a fer extraccions petrolíferes en les terres que ancestralment els han pertangut.

L'Oxy va firmar un contracte amb Colòmbia fa sis anys per a explorar tota la regió del "Bloque Samoré" compresa entre Boyacà i Arauca, als Andes orientals. Aquesta exploració lògicament significarà la destrossa total de les terres dels indis u'was.

"Si el projecte s'executa, Oxy i Shell, que comparteixen el projecte, poden guanyar milions de dòlars en el que podria ser el més gran camp petrolífer de l'hemisferi" va remarcar Shannon Wright, directora de

l'organització "Xarxa d'Acció en Defensa dels Boscos Tropicals".

Els u'was van portar el seu cas a l'Organització dels Estats Americans (OEA) a principis d'octubre. En una sessió de la Comissió Interamericana de Drets Humans, funcionaris colombians van prometre que no permetrien l'extracció sense informar prèviament als u'was. El que no van dir és què farien després d'avisar-los.

Els u'was volen que la Comissió Interamericana de Drets Humans recomani a Colòmbia que suspengui els drets d'extracció en la regió de l'anomenat "Bloque Samoré" que inclou territoris u'was en la frontera amb Veneçuela. Encara que l'OEA va expressar el seu suport a les reivindicacions u'was, no farà recomanacions fins que no acabi la investigació del cas.

El perill dels u'was de desaparèixer com a poble, està a un pas si s'inicien els treballs d'exploració petrolífera en els seus territoris.

L'Organització Nacional Indígena de Colòmbia (ONIC), així com altres Organitzacions No Governamentals i de Drets Humans de Colòmbia i altres països del continent, estan fent pressió sobre les autoritats de govern colombianes amb l'objectiu de detenir el projecte d'exploració petrolífera a la zona, tenint en compte el perill que porta per a la vida i el desenvolupament com a poble de les comunitats indígenes u'was.

Un proverbi u'wa diu "El territori u'wa és el cor del món, per ell corren les venes que alimenten l'univers, si es destrueix, es dessagna el món".

(Noticias Aliadas)

PERÚ : ELS BISBES DENUNCIEN

La Conferència Episcopal peruana ha elaborat recentment un document que amb el títol "Un nuevo Perú: Don de Dios y tarea de todos" analitza críticament la realitat d'aquest país andí.

El bisbes peruans aborden amb serietat i amb un llenguatge clar i dur l'angoixant problema de la pobresa generalitzada al camp i als barris perifèrics de Lima i altres ciutats. Així mateix els bisbes analitzen les acusacions que es fan sobre les autoritats sanitàries per posar en pràctica plans d'esterilitzacions massives en algunes zones del país. Tampoc no escapa a l'anàlisi crítica la urgent necessitat d'una reforma judicial seriosa i profunda al país.

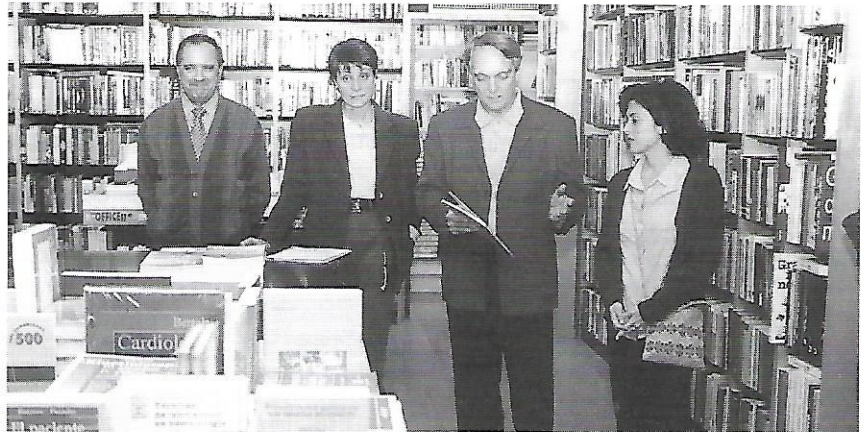
L'Arquebisbe de Lima, Cardenal Augusto Vargas Alzamora va afirmar que els bisbes van elaborar aquest document com una crida d'atenció a les autoritats i a l'opinió pública nacional i internacional perquè "estem molt preocupats per la greu situació del nostre país".

El document episcopal cita un estudi de l'ONU que senyala que el 49,5 per cent dels peruans viuen amb menys d'un dòlar al dia. "No es pot acceptar el sacrifici de tants peruans en funció d'uns suposats objectius globals", diu el document.

Els bisbes denuncien a més a més que l'esterilització massiva de dones pobres que s'està portant a terme a les zones rurals del Perú, lesiona la seva dignitat i adverteixen que aquesta pràctica junt a les migracions a la ciutat portarà a curt termini la despoblació del camp.

Els bisbes sol·liciten també en el document que cap innocent acusat de terrorisme quedi a la presó i critiquen "el nomenament de magistrats per a casos especials, en els quals es té la impressió que són designats jutges que actuaran en el sentit que prefereixi el poder, i no amb la independència que requereix la funció mateixa d'administrar la justícia."

(IPS)

Josep Miras i Vicenç Creus de la Lliga, Mariona Vigués Presidenta del Centre d'Estudis Històrics de Terrassa i l'autora del llibre Jimena Martínez, durant l'acte de presentació a la Llibreria Tècnica.

"UNA MIRADA A XILE"

El dijous 30 d'octubre es va presentar a la Llibreria Tècnica de la nostra ciutat el dossier "Una mirada a Xile" del qual és autora la Llicenciada en Història per la UAB, Jimena Martínez. El dossier, realitzat per encàrrec del Grup de Treball Xile de la Lliga, va ser presentat per la Presidenta del centre d'Estudis Històrics de Terrassa, Mariona Vigués.

"Una mirada a Xile" és un llibre breu i de caràcter divulgatiu, destinat a un públic general, i en el qual es pretén mostrar de forma àgil però seriosa i en un llenguatge entenedor, els principals aspectes de la història, la cultura, l'economia i els costums del poble xilè.

El llibre està dissenyat pensant també en la seva possible utilització a l'àmbit educatiu tant a nivell de l'educació formal com no formal, i així inclou una sèrie de recursos didàctics que es poden utilitzar amb joves de 12 fins a 16 anys. Per altra banda, tenint en compte el seu llenguatge entenedor i clar així com la facilitat amb què es llegeix, "Una mirada a Xile" pot ser també un bon punt de partida per al desenvolupament d'un crèdit variable a l'Ensenyament Secundari Obligatori.

Aquest llibre forma part de la sèrie "Dossiers" editada per la Lliga dels Drets dels Pobles amb el suport econòmic de l'Ajuntament de Sabadell a través de Sabadell Solidari.

L'autora del dossier "Una Mirada a Xile", Jimena Martínez és xilena de naixement, però viu des de fa ja molts anys a Sabadell.

Segons va expressar la Presidenta del Centre d'Estudis Històrics de Terrassa, Mariona Vigués, en l'acte de presenta-

ció del llibre, "es tracta d'un llibre breu però rigorós i molt ben estructurat. Un treball que compleix clarament amb la finalitat amb la qual va ser concebut: oferir al públic una visió àmplia però seriosa de la història i la realitat actual de Xile".

En paraules del President de la Lliga dels Drets dels Pobles, "aquest llibre és una mirada apassionada a la terra dels primers orígens de l'autora per explicar-nos com és la geografia d'aquell país, quina ha estat la seva història, què determina la seva economia, com s'expressa la seva cultura. En definitiva com són els seus homes i dones".

A l'acte, l'autora Jimena Martínez va agrair a la Lliga dels Drets dels Pobles l'oportunitat que aquest llibre li ha donat, de retrobar-se amb les seves arrels i aprofundir, des de la distància, en el coneixement de la seva pròpia pàtria.

D'acord amb les paraules de l'autora en la introducció del seu treball, "amb l'elaboració d'aquest dossier la intenció que ens movia era aconseguir aglutinar en poques pàgines els trets fonamentals que defineixen una societat i un país com Xile. Aquest objectiu definitori del treball explica que molts elements hagin hagut necessàriament de quedar exclosos de les explicacions, sense que això afectés el seu contingut global. Amb aquest esforç de síntesi es perseguia un document de lectura àgil, accessible i amena que respongués a la finalitat divulgativa originària del treball".

"Una Mirada a Xile": un treball força interessant del qual en recomanem la lectura.

ETIÒPIA: HISTÒRIA I MISTERI

País d'història mil·lenària i encara ara envoltat de misteri i una atmosfera màgica, els orígens d'Etiòpia no podien ser altres que els explicats per una llegenda. Si és cert el què diuen les pàgines sagrades del Kebe Negest -cap etiòp gosa posar-ho en dubte-, al menys així el Llibre dels Reis explicaria com va anar a parar l'Arca de l'Aliança a la capella de l'església de Santa Maria Sion, a Axum. Tant alt honor és encara menys discutit al país més antic del continent africà i mai colonitzat pels europeus: tot i que només el vell guardià que té la clau pot accedir a la capsa sagrada que suposadament conté les Taules de la Llei, la llegenda no és tal al primer país africà que va adoptar oficialment el cristianisme, al segle IV, de la mà del rei Ezana. I la publicació del llibre "The Sign and the Seal (The Quest for the lost Ark of the Covenant)", on Graham Hancock defensa que allò que tenen a Axum ha de ser forçosament l'Arca, encara ha donat més ales a la llegenda.

"Els etiòps ho hem sabut sempre", diu amb un punt d'ironia Belai Giday al seu llibre "Ethiopian Civilization" (Addis Abeba, 1992) en conèixer els arguments de Hancock. Giday relata amb detall el famós viatge de la Reina de Saba fins a Jerusalem per a visitar el Rei Salomó, un encontre del qual naixeria, ja de retorn a Etiòpia, el futur rei Menelik. Aquest, que en una posterior visita a Israel s'emportaria la preciada Arca, marca l'inici d'una dinastia gloriosa de la qual es proclamava darrer vestigi vivent Haile Selassie, coronat com a nou Negus, Rei de Reis.

Tot i la caiguda d'aquest darrer mite, bandera per als rastafaris de Jamaica que somniaven amb el retorn a la "mare" Etiòpia, el país posseeix una història i una cultura diferenciada de qualsevol altre país africà que li dona una fascinant aura de misteri, de secrets per descobrir. A banda de la possible autenticitat de l'Arca, hi ha les impressionants esglésies monolítiques excavades a la roca dels turons de Lalibela al segle XII -considerades l'octava meravella del món- monestirs

tant antics com el de Pentelewon a les rocalies d'Axum i un de tant peculiar i enigmàtic com el de Debre Damo, fundat al capdamunt d'una roca on només s'hi pot accedir escalant uns 15 metres en vertical per una corda de pell de cabra. Les dones, i en general tot ésser viu de gènere femení, hi tenen estrictament prohibida l'entrada. L'empremta de Haile Selassie perdura en forma de pedra en construccions com la gairebé grotesca església que l'emperador va fer construir a Axum al costat de la de Maria Sion per a poder acollir homes i dones a les misses, ja que l'església original és ara un monestir i, per tant, només els homes poden entrar-hi. Però el record de l'últim rei salomònic és més aviat llunyà i també el del període marxista-leninista protagonitzat pels militars que van derrocar Selassie amb una revolució el 1974.

Per a conèixer més detalls de la paranoia del règim de Selassie és millor dirigir-se a les pàgines del llibre de Kapuscinski "El Emperador", on explica com els ministres i servidors del menut Lleó de Judà es veien obligats a denunciar falses conspiracions dels seus companys com a únic mitjà de provar la lleialtat al monarca i salvar la pròpia pell. O les curioses ocupacions

d'alguns dels criats de la Cort, com la del responsable de col·locar un coixí determinat als peus de l'Emperador segons el lloc, l'alçada de la cadira i el tamboret i també la talla física i política del seu interlocutor. Amb raó hi ha havia només una persona que es dedicava a aquest afer, ja que el mostrar de coixins arribava al mig centenar.

Avui Etiòpia, que acull la seu de l'Organització de la Unió Africana (OUA), és coneguda per haver aprovat una de les constitucions més "avançades" de tots els Estats africans, una veritable referència, segons es diu, per al futur polític del continent. Això és el què explica, al menys, un estudiant belga amb el qual coincideixo al Baro Hotel de la capital. El text legal que regeix el què és ja un Estat Federal "reconeix el dret a

Pujada en corda al monestir de Debre Damo

autodeterminació dels diferents pobles que hi ha al país", informa el belga, "encara que això no vol dir que ho pensin portar a la pràctica". De moment ja es permet utilitzar lliurement el centenar de llengües que es parlen al país i, en efecte, la Constitució etiòp es contempla com un veritable intent de "fer front a la seva diversitat sense intentar anul·lar-la", segons escriu Cristina Visiers. "Ara he vingut a Etiòpia per a comprovar que tot el què he llegit i estudiat als llibres s'aplica de veritat", conclou l'universitari.

A l'Hotel d'Afrique, a Addis Abeba (en amhara, "Nova Flor"), on només hem vingut a conèixer la seva confortable cafeteria, un dibuix pintat a mà a la porta de vidre que condueix al jardí encara guarda, en vius colors nadalencs, un desig sincerament compartit: "Happy New Year 1990". Estem a mitjans d'octubre del 1997, segons el calendari "occidental", però l'església ortodoxa etiòp, i per extensió tot el país, mesura el temps segons el calendari julià. Tenen 12 mesos de 30 dies cadascun i un tretzè mes amb els cinc dies restants, que cada quatre anys es converteixen en sis. El passat 10 de setembre van celebrar el Cap d'Any. A les 6 de la tarda, ja que per a ells el dia comença quan es pon el sol i el seu horari té sis hores de diferència amb el de la resta del món.

Zeat, un cantant de Djibuti que he conegut fa pocs dies a la Piazza, afina

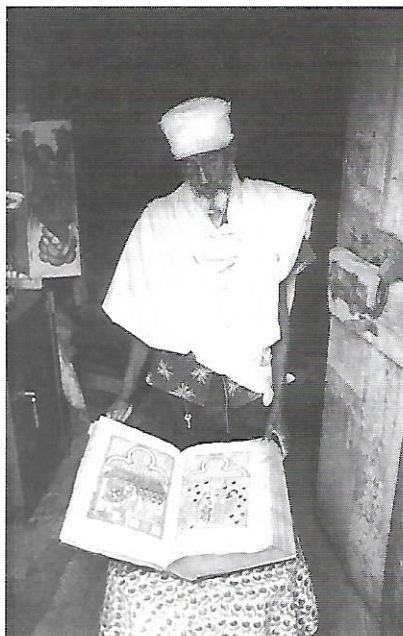
un cop més el seu particular sentit de l'humor després de fer un glop a la seva cervesa Bedele: "Un dels pocs descobriments que ens poden atribuir a nosaltres, els africans, és el dels refugiats. Sí, els africans vam inventar els refugiats". Ho diu amb tanta grandiloqüència i orgull aparent que que ell mateix es posa a riure, conscient que acaba d'escandalitzar el nostre company de taula, un amic somalí que ens ensenyava la valuosa documentació que l'acreditava com a refugiat.

Per una suma de calamitats, els països de l'anomenada Banya d'Or del continent africà encara encapçalen l'infame rànking de la llista d'Estats amb més refugiats i desplaçats del món. D'això en tenen la culpa, en part, els quasi trenta anys de guerra amb Eritrea, ara un petit Estat banyat per les aigües del Mar Roig i independent des del 1993 per mitjà d'un referèndum (després de la victòria militar). Però també la guerra contra Mengistu Haile Mariam, el dictador que va succeir al front d'un comitè militar (Dergue) el regnat de Haile Selassie, el Lleó de Judà i Rei de Reis. I la fam dels anys 80 a causa de les sequeres. I la descomposició de la veïna Somàlia, que ha omplert el Sud d'Etiòpia de refugiats. I els recents enfrontaments entre dissidents i afins al Govern de Daniel Arap Moi a la també veïna Kènia...

La fam que es va emportar milers d'etíops i va ocupar els telenotícies occidentals durant els anys 1985 i 1985, i que tornaria a l'actualitat el 1991 amb imatges similars de nens amb panxes inflades en braços de dones amb pits incapaços de donar un mínim de proteïnes als seus nadons -sí, l'horror sempre té segones parts-, ha marcat profundament l'antiga Abissínia als ulls del món occidental. Encara avui aquest país de més de 50 milions d'habitants i una extensió que duplica la de l'Estat espanyol s'associa a la gana més cruel del continent. Una macabra postal mai impresa però registrada inevitablement a la bústia de la memòria col·lectiva europea, tan sensible a l'impacte de la televisió.

A finals dels anys 90 -o a principis, segons qui ho compti- Etiòpia és un país que "encara viu de l'ajut humanitari", segons insisteixen molts cooperants amb vehemència, però que en realitat també mira de viure d'altres

coses mentre lluita per esborrar els fantasmes del passat i encara el futur, potser no amb un gran esperit emprenedor, però sí amb una palpable esperança que tot el que vindrà a partir d'ara serà millor.

Un monjo del llac Tana mostra una Bíblia antiga escrita en llengua Geez

Ha caigut molta aigua durant la passada estació de pluges i encara ho fa, contra tot pronòstic, en uns mesos d'octubre i novembre que acabaran cobrant-se vides a mercè de les riuades. "Tota aquesta pluja és culpa d'"El Niño", repeteixen els ciutadans d'Addis Abeba, els camperols de Harar, els nens que pul·lulen per Bahir Dar, a la vora del llac Tana. I aquesta és una de les tragèdies d'Etiòpia i d'altres països d'Àfrica: com passa amb altres recursos naturals, tenen aigua i se'ls escapa de les mans. O pitjor encara: els inunda els camps, les cases, els llits dels rius secs. I els mata els animals. "Els falten els recursos necessaris per a recollir l'aigua i canalitzar-la", em resumeix Nathanael, un francès que porta un any treballant de professor a Addis després de passar-se els dos anteriors a Djibuti.

Certament, si un agafa el minúscul avió que vola fins a Bahir Dar per a anar a veure les fonts del Nil Blau i les espectaculars catarates que l'aigua forma en caure uns 30 quilòmetres més avall del llac Tana, contemplarà des de la finestra de l'aparell un esclat de verds d'inesperada exhuberència.

Sembla que terra fèrtil no en falta, a Etiòpia, ni tampoc aigua per a regarla, malgrat les sequeres endèmiques d'algunes zones del país com la del Tigre, al Nord.

Desenes i desenes d'organitzacions humanitàries han estat enviant els seus sacs de cereals i llanes de llet en pols -aquestes que després es reciclen en caps de colors, joguines pels nens o petits brasers per a cremar l'incens durant la llarga cerimònia del cafè- però el què més es necessita per al desenvolupament, la tecnologia i els recursos per a fer-la funcionar, no entra als reduïts pressupostos que els països occidentals destinen a la tranquil·lització de les consciències.

"Ara tot això està canviant", m'assegura Seid Ali mentre devora un copios plat d'injera, la recepta nacional, a primeres hores del matí. Coincideixo amb aquest expert de l'organisme Agri-Service Ethiopia al bar de l'aeroport de Dire Dawa i no deixo escapar l'oportunitat de preguntar-li sobre l'eficàcia de les ONG's. "Ara ja no deixem que enviïn aliments", continua Ali. "Tenim unes noves normes per als projectes de cooperació, segons les quals només es pot fer arribar l'ajut econòmic i la contrapart local decideix com s'ha d'invertir i administrar segons les necessitats de la comunitat".

La idea sona bé, però insisteixo sobre els seus resultats. "Bé", admet, "tenim molts problemes de burocràcia. Els projectes s'omplen de pols durant mesos a les taules dels despatxos. Costa posar-los en pràctica i, arribat el moment, ja s'ha perdut molt temps i diners. És una llàstima".

Molt més engrescats estan els habitants d'Eritrea. Fa quatre dies que han estrenat país, com aquell qui diu, i encara que la seva situació econòmica no és millor que la de l'ara veïna Etiòpia i que els efectes de la guerra no s'han esborrat, els eritreus inverteixen en petits negocis amb tota la il·lusió del món i fan plans per al futur. A Asmara, probablement la capital més segura de tot Àfrica, un es pot prendre un "capuccino" en plena Liberty Avenue inundada de cafès i cinemes heretats de l'ocupació italiana i difícilment posarà en dubte que el demà és dels eritreus. Encara que quedi molt camí per a recórrer.

Carles Cascón

Un tema que ha despertat molt interès en el públic europeu aquests darrers anys és el del comerç just i solidari, les relacions comercials entre el Nord i el Sud. Amb la intenció de situar-nos en el tema reproduïm part del document d'Intermón "Comerç Just, comerç responsable" elaborat per Santiago Martínez Orozco.

Nosaltres, els consumidors

NO HI HA VENDA SENSE COMPRADOR: EL NOSTRE PAPER

És precisament al mercat on, cada dia, ens trobem els habitants del Nord i del Sud.

Mirem al nostre voltant. Des de la cadena de so que hi ha a la nostra sala, fins a la camisa que portem, molts objectes que utilitzem s'han elaborat muntant-los en països del Tercer Món.

El poble global, el "petit mercat mundial", és ple de coses d'aquí i de coses d'allà. No som més que la resposta a les nostres

demandes. Si volem fusta fina, s'anirà a buscar on sigui, si volem roba o calçat o joguines o aparells electrònics, caldrà portar-los d'allà on els ofereixin a millor preu. Perquè, això sí, si nosaltres no demanem, no hi haurà oferta o serà molt restringida.

Si és veritat que els grans capitals i les multinacionals utilitzen polítiques comercials que jutgem injustes, què podem fer-hi?,

protestar i només protestar?; una altra qüestió d'interès: només cal rectificar les conductes poc ètiques de les grans empreses?, quin paper tenim nosaltres en les seves pràctiques comercials? I és que el nostre paper en aquest camp és important. No es tracta d'una sola persona en particular sinó del col·lectiu de consumidors quan es posa d'acord en un aspecte determinat. Som protagonistes de les políti-

Què entenem per Comerç Just?

- Que hi hagi una relació directa amb els productors dels països del Sud.
- Que no existeixin intermediaris innecessaris.
- Que els productors rebin prou ingressos per tal de tenir un nivell de vida digna.
- Que no hi hagi explotació de treball d'infants.
- Que les dones rebin els mateixos salaris que els homes per la mateixa feina.
- Que els possibles beneficis s'inverteixin en la millora de les condicions i mètodes de treball.
- Que els beneficis repercutixin també en millores socials per a la comunitat (escoles, formació, etc.).

En definitiva el Comerç Just es basa en una relació fonamentada en la justícia i no en la "lleï del més fort". **El Comerç Just és una**

QÜESTIÓ DE DIGNITAT.

El Comerç Just té com a objectiu afavorir organitzacions de petits productors, de cooperatives o de comunitats indígenes. Busca no desplaçar cultius destinats a l'alimentació i negociar els preus conjuntament amb els productors en cada cicle de producció, i no es basa en les oscil·lacions del mercat internacional.

El moviment de Comerç Just és encara incipient a Espanya, però ja té 25 anys d'experiència a la resta d'Europa, a través de les organitzacions de Comerç Alternatiu que funcionen com a cooperatives o com a ONGs i que comercialitzen els productes procedents del Comerç Just.

Així, i si ho mirem en xifres per habitant, la quantitat de pessetes destinades al consum de productes de Comerç Just a Suïssa és de 800 pessetes per persona i any, a Alemanya 160 i a Espanya 6,4 pessetes.

ques comercials. Les grans empreses podran escapar del control governamental de molts països, però tenen molt presents les "tendències del mercat", o, dit d'una altra manera, què és el que els consumidors demanem o podem demanar. I aquesta és la nostra força. El comprador és qui mana.

Podem, per tant, emprendre un nou camí com a consumidors. Fins ara els reclams comercials de la publicitat ens incitaven a comprar posant com a esquer la qualitat i el preu dels productes. Però podem iniciar un **consum responsable**. Més enllà dels beneficis personals que aconseguim amb una compra, podem descobrir en els productes una altra sèrie de valors de caràcter social, com ara: quina retribució van rebre els productors, de quina manera es va respectar l'entorn per aconseguir-los.

Més enllà de l'aparador de la publicitat, aquesta mena de consum ens obre la porta a altres realitats que ens permeten expressar-nos i exercitar les nostres opcions més madures com a éssers humans.

EL CONSUM RESPONSABLE

El principi fonamental del consum responsable és prendre consciència que **cada un de nosaltres és corresponsable dels efectes socials i ecològics de la producció.**

Si vull comprar un equip de so és convenient saber que una bona caixa de ressonància es construeix amb un tipus determinat d'arbre tropical. Per satisfer la meua demanda de fustes precioses es tala un arbre de 200 anys al Camerun. Els llenyataires l'han triat perquè el seu volum de fusta aprofitable assegura la rendibilitat. En tallar-lo, n'han fet caure 30 més. En poc

mesos, el terreny talat es desertitzarà, ja que el sòl de la selva és molt vulnerable.

El cas anterior no significa una dramatització ni una culpabilització sobre el nostre consum. Volem indicar, només, que és important **conèixer les conseqüències que generen les nostres demandes.**

Davant la suggestió d'una gran part de la publicitat, nosaltres, els consumidors, podem traspassar la barrera del "Compri! Impresioni! Sigui feliç!!" amb una visió que transcendeix els elements suggestius de l'anunci. És útil, per tant, que el consumidor tingui present el conjunt total del procés: qui i en quines condicions van produir l'objecte de consum?, hi va haver un impacte negatiu sobre la naturalesa?, els diners que he pagat,

on van a parar i en quina proporció?

Resulta utòpic pretendre una visió global sempre i en tots els casos. És impossible seguir el rastre de tots els productes que consumim. Però ja s'han emprès iniciatives a Europa que marquen un camí gradual cap al consum responsable, prenent com a base alguns productes de gran acollida l'origen dels quals es troba al Tercer Món.

Davant el consum compulsiu, individualista, aquesta mena de consum responsable es basa en la informació dels elements i els processos de producció, com també en les conseqüències que genera. Amb aquestes premisses, la persona pot prendre les seves decisions sobre què i com consumir.

Adreces botigues de Comerç Just

- **Hemisferi Sud**
c/ Lacy, 10. Sabadell
Tel. 727 00 73
- **Intermón**
c/ Roger de Llúria, 15. Barcelona
Tel. 482 07 00
- **Setem**
c/ Sant Antoni Abat, 49. Barcelona
Tel. 441 53 35
- **Alternativa 3**
Passeig Comte d'Egara, 2. Terrassa
Tel. 786 02 48

Vicenç Fisas, titular de la Càtedra UNESCO sobre la Pau i els Drets Humans a la UAB

“LA PAU NO ÉS NOMÉS L'ABSÈNCIA DE GUERRA”

La Universitat Autònoma de Barcelona acull, des del passat mes de gener, la Càtedra UNESCO per la Pau i els Drets Humans, amb l'objectiu de sensibilitzar, des de la comunitat universitària a la societat en general, sobre els àmbits de la cultura de la pau, els drets humans i la transformació dels conflictes, a través de treballs de recerca i activitats de docència i debats oberts.

A partir d'una petició oficial impulsada per la pròpia UNESCO de París, la Universitat Autònoma de Barcelona ha nomenat Vicenç Fisas com a titular de la Càtedra, degut a la seva tasca investigadora a favor del desarmament, alternatives de defensa i en contra del comerç d'armes i les mines anti-personals.

Nascut a Barcelona l'any 1952, Vicenç Fisas viu actualment a La Floresta (Vallès Occidental) i compagina la seva tasca de titular de la Càtedra UNESCO sobre la Pau i els Drets Humans de la UAB amb la coordinació de la Campanya per la transparència i el control d'armes impulsada per Amnistia Internacional, Greenpeace, Intermón i Metges sense Fronteres.

Col·laborador ocasional de la Lliga dels Drets dels Pobles, Fisas defensa públicament que les persones sempre poden -i podem- aconseguir objectius que en un principi poden semblar inabastables, però que amb l'esforç d'un col·lectiu es poden arribar a fer realitat i poden també arribar a modificar decisions dels governs i de les grans potències mundials en la firma de pactes internacionals.

“Un bon exemple del poder humà de la societat civil és l'èxit de la Campanya per la transparència i el control d'armes amb la qual hem aconseguit, després de tres anys d'activitats permanents, que el

Parlament espanyol hagi aprovat, el mes de març passat i per unanimitat, un compromís pel qual el comerç d'armes deixa de ser un secret d'Estat i s'hagi compromès a fer públic, periòdicament i gràcies a uns mecanismes de control, a quins països van a parar aquestes armes” ha explicat Vicenç Fisas.

L'abast d'aquest compromís situa Espanya en el país capdavanter a nivell internacional, en política de control d'armes, ja que ha aprovat el sistema més modern i democràtic que existeix a l'actualitat i inclou el compliment de les normatives de la Unió Europea, el compromís de desenvolupar i introduir públicament un Codi de Conducta sobre les exportacions d'armes i la responsabilitat de difondre públicament aquestes informacions cada sis mesos.

En conseqüència, el Titular de la Càtedra ha destacat que a través d'un acord establert entre la Secretaria d'Estat de Comerç del Ministeri d'Economia i la Comissió de la Campanya per la transparència i el control d'armes, aquesta comissió s'encarregarà de realitzar un estudi semestral sobre els països que s'haurien de controlar exhaustivament i als quals s'haurien de restringir les transferències militars, de seguretat i policials.

Assignatura sobre Cultura de Pau i Gestió de Conflictes

Emmarcat dins les activitats de la Càtedra UNESCO sobre la Pau i els Drets Humans, Vicenç Fisas serà el responsable de l'assignatura de lliure elecció titulada “Cultura de Pau i Gestió de Conflictes”, que es durà a terme durant el

segon semestre del curs. El fet que es tracti d'una assignatura de les anomenades de “lliure elecció” significa que, encara que les classes s'imparteixin a la Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia, s'hi han pogut inscriure un total de 80 alumnes provinents de qualsevol de les facultats de la UAB, apropant la matèria a tots els estudiants d'aquesta universitat.

A partir de la difusió del projecte d'aquesta assignatura, la Càtedra UNESCO ha rebut la petició de diverses universitats llatino-americanes de participar-hi. Per tal de poder cobrir aquesta demanda, s'ha arribat a l'acord que, paral·lelament a les classes de la UAB, el curs també es podrà seguir a través d'Internet, i es complementarà amb la publicació d'un llibre escrit per Vicenç Fisas, amb el contingut principal de curs.

A través de les seves activitats docents, Vicenç Fisas vol deixar clar que “la pau no és només l'absència de guerra, sinó que és un terme molt més complex; és una referència molt ambiciosa que està en l'horitzó de la humanitat a la qual volem dirigir-nos i que suposa una transformació absoluta del tot el que fem en el món. No té res a veure amb el manteniment de l'status quo, tan ple d'injustícia i desigualtat o la docilitat i resignació dels qui sofreixen les seves conseqüències; sí, en canvi, amb el desemascament dels mecanismes de dominació, amb la rebel·lió dels qui els han usurpat el dret de prendre decisions, a la recuperació de la dignitat i dels processos de canvi i de transformació a nivell personal, social i estructural que estan implícits en el traspàs d'una cultura de violència a una cultura de pau”.

Paral·lelament a l'assignatura sobre “Cultura de Pau i Gestió de Conflictes”, Vicenç Fisas ha participat en el disseny de la diplomatura de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB anomenada “Corresponsals per la pau” i de l'assignatura “Pau, comunicació i conflictes internacionals” que s'imparteix a aquesta mateixa Facultat.

Marta Civil i Serra
Periodista

Biblioteca de la Lliga dels Drets dels Pobles.

De les novetats entrades recentment destaquem:

○ **MAS ALLÁ DEL CAPITALISMO**

David Schweickart (amb un pròleg de Luis de Sebastián)

Editorial Sal Terrae, Maliaño (Cantabria), 1997

Aquest llibre presenta com a tesi central que tot i l'esfondrament del comunisme a l'Europa de l'Est i el desmembrament de la URSS, no és possible justificar el capitalisme sota cap punt de vista, ni econòmic ni ètic. Planteja l'alternativa "Democràcia econòmica", un socialisme de mercat amb una planificació descentralitzada de les inversions i democràcia en el treball. Aquesta provocativa obra va dirigida de manera especial als filòsofs de la política, als experts en ciències polítiques i als economistes, però té, també, molt a dir a tots els que s'interessen per la possibilitat d'una alternativa econòmicament viable al capitalisme.

○ **GUERRA Y SANCIONES A IRAK. NNUU Y EL "NUEVO ORDEN MUNDIAL"**

Carlos Varea y Angeles Maestro (eds)

Los libros de la Catarata, Madrid, 1997

Amb les sancions econòmiques aprovades contra l'Irak, segons les NNUU, han mort des de 1990 un milió i mig d'irakians, entre ells 750.000 nens de menys de 5 anys. A l'Irak s'assaja un model d'intervenció inèdit en la història contemporània: la destrucció material d'un estat a les portes del seu desenvolupament, el segrest de la sobirania i de les seves riqueses i l'anihilació física, moral i psicològica de tot un poble. A l'Irak s'està jugant el futur de les relacions internacionals, la configuració del "nou ordre internacional" que significa una greu conculcació del dret internacional.

○ **ÈTICA I EMPRESA**

Josep Ma. Lozano

Edicions Proa, S.A., Barcelona, 1997

Aquest estudi indaga en la possibilitat de fer "ètica sense sermons", és a dir, de fer propostes ètiques que siguin viables organitzativament i que es puguin integrar en les pràctiques empresarials, propostes que assumeixin una perspectiva ètica però que siguin capaces de parlar un llenguatge empresarial. L'autor explora alguns plantejaments d'aquesta preocupació ètica i els situa en el context de la transformació social i cultural provocada per la dita societat de la informació.

○ **PROVERBIOS SAHARAUIS**

Fernando Pinto Cebrián

Miraguano ediciones, Madrid, 1997

Recull de proverbis del Sahara Occidental i Mauritània

○ **NACIONALISMES I CIÈNCIES SOCIALS. COL·LOQUI INTERNACIONAL, BARCELONA, NOVEMBRE DE 1996**

Fundació Jaume Bofill i Editorial Mediterrània, S.L., Barcelona, 1997

... Voldríem que es poguessin confrontar, en un diàleg obert, serè i rigorós, discursos que procedeixen de realitats històriques i culturals molt diverses. Ens agradaria, en definitiva, poder avançar en el coneixement d'un dels temes importants en aquesta Europa de principi del segle XXI. ... (de la presentació del col·loqui)..

○ **EL DERECHO A LA EQUIDAD. ÉTICA Y MUNDIALIZACIÓN SOCIAL.**

Terre des hommes i Icària editorial, S.A., Barcelona, 1997

Davant dels desequilibris en la fruïció dels drets econòmics, socials i culturals, que no minven, ans al contrari, augmenten, aquest llibre presenta una reflexió entorn a la necessària i inajornable equitat a què tenen dret tots els habitants de la terra. El somni col·lectiu que va inaugurar aquest segle, i que pretenia superar l'explotació de l'home per l'home no s'ha fet realitat.

○ Vegeu també la secció "un llibre, un autor" a l'última pàgina

DES DE LA JUNTA...

SABADELL SOLIDARI, ENCARA

Sota aquest nom i al llarg de gairebé deu anys s'ha amagat una voluntat tossuda: treballar perquè la ciutat -els seus ciutadans i ciutadanes- vulguin ser més solidaris.

Primer el nom va ser la concreció local de la campanya pública "Europa solidària" promoguda pel Consell d'Europa i que aquí vàrem iniciar un grupet d'ONG's. Més tard va donar nom a "una estructura funcional de la ciutat, amb representants dels grups municipals i d'organitzacions no-governamentals, que té com a finalitat aprofundir en la solidaritat de la nostra ciutat envers els homes i les dones dels pobles empobrits, tant pel que fa a la sensibilització, com al suport a projectes de cooperació concrets." De fet aquesta comissió esdevenia una experiència inèdita de participació cívica en l'administració del 0'7% de la contribució municipal a la cooperació al desenvolupament.

Ara es planteja convertir aquesta instància en una Fundació inspirada en els principis i treballs duts a terme fins aquí. S'ha optat per aquesta fórmula perquè entre altres raons és un pas més en la corresponsabilització de tots els integrants tant a l'hora de cercar recursos com a l'hora de donar explicacions responsables de com s'han administrat. Aquesta modalitat jurídica permet rebre directament subvencions i decidir-ne el destí des de la nostra ciutat: Des de Sabadell es podrà decidir sobre més recursos per incidir en més projectes i en més activitats de sensibilització ciutadana i per tant implicar molt més la ciutat en tots sentits.

Des de la Lliga en un document publicat el gener del 1996 ens

plantejàvem "respecte a les tendències de futur dels mecanismes de participació en l'àmbit local (...) la pregunta-repte: Cal articular maneres, sempre canviabls, de facilitar, potenciar, i promoure aquestes actituds bàsiques que hem vist?" Ens referíem a la voluntat de participació i coordinació entre iguals, a un estil de relació amb l'Administració local que no partís de la confrontació sistemàtica que no fa créixer ningú ni porta res de bo, a una corresponsabilització davant la ciutat, a la renúncia de qualsevol mena de capdavanterisme i a pensar que la independència i l'autonomia entre entitats i administracions no vol dir prescindibilitat. De fet les actituds no depenen mai de l'articulació institucional que se'ls doni. Més aviat provenen de la decisió ètica de les persones i dels grups tot i que poden trobar en les normatives i estructuracions, estímul, orientació concreta, impuls pràctic, reconeixement, etc.

No oblidem, però, que qualsevol articulació pot ofegar les actituds, si no es renoven a temps, si es fan massa rígides, si generen rutines, etc.

L'esmentat document acabava afirmant que "Potser el punt clau consisteix a saber viure positivament la democràcia com un camí sempre obert en la dialèctica creadora d'esperit i institució"

La continuïtat del nom Sabadell Solidari en la denominació de la nova Fundació segueix sent un programa bàsic encaminat a que aquesta ciutat esdevingui una ciutat viure de valors que faci impossible qualsevol forma d'intolerància, irresponsabilitat, o superioritat personal o grupal.

BREUS

QUÈ VOL DIR SER SOLIDARI?

El grup de treball Xile de la Lliga està preparant una nova edició del concurs de redacció "Què vol dir ser solidari?". Enguany, les dates s'avancen: les bases del concurs es difondran a finals de gener i el lliurament de premis tindrà lloc a principis d'abril.

EXPOSICIÓ SOBRE DRETS HUMANS

"De la mà dels Drets Humans" és el títol de l'exposició que es podrà veure la segona quinzena de gener al Casal Pere Quart de Sabadell. La mostra ha estat elaborada per Fundació per la Pau i, el Seminari Permanent d'Educació de la Lliga n'ha gestionat la vinguda a Sabadell. L'exposició és una introducció al contingut de la Declaració Universal dels Drets Humans i s'adreça principalment a escoles i instituts.

EL FINANÇAMENT DELS PARTITS POLÍTICS

Al tancament d'aquesta edició, està previst pel 4 de desembre el debat "El finançament dels partits polítics", dins de Politeia, programa de formació política bàsica de la Lliga. Hi participen Joan Botella (catedràtic de Ciències Polítiques de la UAB), Joan Marçet (diputat del PSC), Josep López de Lerma (diputat de CIU) i Salvador Goya (membre de la direcció d'IC).

XILE, AVUI

El representant dels projectes a Xile de la Lliga dels Drets dels Pobles, Guillermo Rompentín, va ser a Sabadell del 20 d'octubre al 5 de novembre. Durant la seva visita, Rompentín va realitzar la xerrada "La situació actual de Xile", el 27 d'octubre a Ca l'Estruch.

SEMINARI INDIGENISTA

Amb l'objectiu d'aprofundir en el coneixement de la realitat indígena, el Grup de Solidaritat amb Yurimaguas de la Lliga dels Drets dels Pobles ha organitzat el "Seminari Indigenista" que ha tingut lloc els dissabtes 15 i 22 de novovembre a Ca l'Estruch.

El Seminari consistia en dues xerrades: "Història del món indígena. Des de la colonització d'Amèrica fins als nostres dies", a càrrec de Meritxell Tous, professora d'Història de la Universitat de Barcelona i "La cooperació amb els pobles indígenes", a càrrec de Josep Mª Fericgla, doctor en Antropologia i professor de la Universitat de Salamanca i Barcelona.

Fericgla va criticar les ONG occidentals que actuen a les comunitats indígenes per imposició, és a dir, obligant-los a acceptar un ajut en forma d'educació, cultura o salut, que els pobles indígenes no s'havien ni plantejat. Fericgla va assegurar que aquesta forma de cooperació és molt negativa ja que crea rebuig, vergonya o caos entre els indígenes i els fomenta una actitud passiva, de victimisme i de "parar la mà". Fericgla va afegir que "el fet

Josep Mª Fericgla durant la seva conferència.

que el món s'hagi convertit en un mercat, on tot es compra i es ven, ha portat alguns pobles indígenes a la degeneració, ja que s'han vist abocats a adaptar-se a la imatge que els occidentals tenim d'ells i han passat a vendre una imatge irreal d'ells mateixos, basada en l'explotació dels símbols folklòrics".

Tot i criticar durament determinats models de cooperació, Fericgla va donar una esperança de cara al futur: "S'ha passat del romanticisme a la professionalitat; algunes ONG comencen a escoltar les contraparts i a exigir-los que aportin alguna cosa al projecte. Això crea un diàleg molt interessant que fins ara no existia".

NOU SEGLE, NOU CICLE

L'Alcalde de Sabadell, Antoni Farrés, va presentar el llibre de Raimon Obiols.

La presentació del llibre "Nou segle, nou cicle. Un projecte per a la Catalunya del s.XXI" de Raimon Obiols, (president del PSC), el passat 17 d'octubre, va ser el darrer acte de Politeia, programa de formació política bàsica de la Lliga dels Drets dels Pobles.

L'alcalde de Sabadell Antoni Farrés, encarregat de fer la presentació del llibre, va assegurar estar d'acord amb les propostes polítiques d'Obiols per al futur, basades en la creació "d'una alternativa política de centreesquerra per acabar amb el predominiu de la dreta". Farrés va afegir que "crear un projecte comú de totes les forces progressistes de Catalunya no només és possible sinó que és necessari per poder fer front al canvi de civilització que estem vivint, a causa, sobretot, de la revolució tecnològica".

RETAILLS DE PREMSA

L'ESPERIT MILITAR

Ho advertíem fa menys de dues setmanes: el disseny d'un exèrcit professional massa gran portarà cua, per la possibilitat que el Govern no trobi els efectius necessaris per formar-lo. Per solucionar-ho, el PP no ha trobat cap manera millor que elaborar un pla per portar la milícia a les escoles, conscienciar els estudiants sobre les necessitats de la defensa i estendre al món educatiu l'esperit militar i l'afició a les armes.

Estic d'acord en això de reforçar la consciència sobre la defensa, però la defensa dels drets humans, del medi ambient amenaçat i d'alguns valors democràtics tan poc respectats. I estic d'acord que algú ens ha de defensar, però de les telescombreries i radioescombreries que naturalitzen i glorifiquen els comportaments incívics; de la cultura de la violència que transmeten molts mitjans; de la nostra ignorància sobre el que passa al món i d'uns Pressupostos de l'Estat que per a l'any 1998 donen més recursos a la investigació en armaments que a la investigació en totes les universitats espanyoles.

I com que cap fustell ni cap soldat ens defensarà d'aquestes amenaces, més val que el Ministeri de Defensa s'oblidi de les escoles.

Vicenç Fisas,

Titular de la Càtedra Unesco sobre la Pau.
EL PERIÓDICO, 11 de nov. 1997.

EL CANVI MARROQUÍ

Les eleccions parlamentàries celebrades el divendres al Marroc han culminat un tram important del procés d'obertura iniciat amb la reforma de la Constitució. El rei Hassan i l'oposició van pactar aquest canvi després d'un

llargues i turmentoses relacions. Han estat les primeres eleccions en què s'ha elegit tot el Parlament per sufragi universal. Dels seus resultats se'n desprèn un quadre polític dividit en tres grans corrents pràcticament igualats: el bloc d'esquerres, Kutla, amb 102 escons; el bloc de dretes, Wifap, amb 100, i el centre amb 97. Un panorama, doncs, d'estabilitat aparent i esperançadora.

És cert que cap dels tres blocs obté la majoria absoluta dels 163 escons que es necessiten per governar. Però no es descarta que s'articuli una entesa de centre i d'esquerres a la que Hassan II podria encarregar el govern d'acord amb les seves alusions recents a les virtuts de l'alternància en el poder. Els grans triomfadors d'aquests comicis són les formacions d'esquerres del Kutla, i molt especialment la USFP, partit socialista que lidera Abderraman Yussufi, el més votat de tots. L'aliança prevista estaria afavorida pel fet que el partit de centre amb més escons és la RNI, partit liderat per Ahmed Osman, cunyat del rei i ex primer ministre, disposat a pactar amb una franja de l'esquerra. Una altra novetat és l'entrada en el Parlament de nou diputats del MPDC, un moviment islamista però moderat.

Aquestes eleccions són un gran pas en la transició a la democràcia en aquest país magribí. Però també per a l'estabilitat en una regió tan propera a Europa. El Marroc representa un pilar d'estabilitat en el nord d'Àfrica davant els avanços inquietants del fonamentalisme islàmic que contribueixen al desgarrament sagnant de la veïna Algèria. L'obertura paulatina de la monarquia de Hassan, les mostres de pragmatisme que el règim i l'oposició han donat últimament i la normalitat dels comicis poden ser garanties d'estabilitat política i social per a l'impuls econòmic que el país necessita. (...)

LA VANGUARDIA, 16 de nov. 1997.

UN LLIBRE, UN AUTOR

LA ERA DE LA INFORMACIÓN

Constitueix un ambiciós i original intent de formular una teoria sistemàtica que expliqui els efectes fonamentals de la tecnologia de la informació en el món contemporani. Aquest primer volum de la trilogia - LA SOCIEDAD RED - està dedicat principalment a examinar la lògica de la xarxa. Després d'analitzar la revolució tecnològica que està modificant la base de la societat a un ritme accelerat, l'autor aborda el procés de globalització que amenaça de fer prescindibles els pobles i països exclosos de les xarxes d'informació. Mostra com en les economies avançades la producció es concentra en un sector de la població educat i relativament jove, i suggereix que la futura estructura social serà extremadament fragmentada a conseqüència de la gran flexibilització i individualització del treball. Per últim, l'autor examina els efectes i implicacions dels canvis tecnològics sobre la cultura dels mitjans de comunicació - la cultura de la "virtualitat real" - en la vida urbana, la política global i la naturalesa del temps i l'espai.

Alianza Editorial, Madrid 1997.

MANUEL CASTELLS és professor d'Investigació de Sociologia del Consejo Superior de Investigaciones Científicas a Barcelona, i membre de l'Acadèmia Europea i de l'Alt Comitè d'Experts sobre la Societat de la Informació anomenat per la Comissió Europea. Ha estat catedràtic de Sociologia i Planificació urbana i regional de la Universitat de Califòrnia a Berkeley, catedràtic i director de l'Institut Universitari de Nuevas Tecnologías de la Universitat Autònoma de Madrid i professor de Sociologia de l'Escola d'Alts Estudis en Ciències Socials de París.

**LLIGA DELS DRETS
DELS POBLES**

Revista Papers

Edita: **LLIGA DELS DRETS DELS POBLES**

Direcció: Quilo Martínez

Consell de Redacció: Carles Cascón, Vicenç Creus,
Núria Farell, Albert Roig.

Imprimeix: Serraf, Indústria Gràfica Publicitària.

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Comissionat per a Actuacions Exteriors

La Lliga dels Drets dels Pobles és una Organització No Governamental reconeguda per les Nacions Unides i per la UNESCO. La Secció catalana té la seva seu a:

Sabadell: Ca l'Estruch, carrer Sant Isidre cantonada Lluís;

Granollers: Casal de Cultura Sant Francesc, carrer d'Espí i Grau, 1.

Telèfon i fax: 723 71 02 **Adreça Postal:** Apartat de Correus 2045, 08280 SABADELL

e-mail: lliga@pangea.org